

Jsem moc ráda, že jsem si zapsala předmět Audiocafé hned z několika důvodů. Objevila jsem pro mě dosud neznámý formát tvorby – nikdy před tím jsem se s audio dokumenty nesešla. Došlo mi, jakými všemožnými způsoby se dá zpracovat téma – a že se dá zajímavá reportáž vytvořit skoro ze všeho – i na první pohled prostého výstupu dcery a otce po horách. Hlavně mě ale dokumenty donutily se zamyslet.

Audio-dokument *Moje kamarádka Zuzka* se mi poslouchal těžce. Přiznám se, že jsem v závěru plakala. Líbí se mi, že trošku souvisí s dokumentem *Nesmrtelnost* – myslím si, že dokument učinil Zuzku nesmrtelnou a já jsem ráda, že jsem měla tu možnost ji poznat. Nejvíce mě dojal závěr, scény, kdy na ni vzpomínali přátelé. Přemýšlela jsem nad tím, jak nespravedlivý je život. Proč se někteří lidé musí celý život potýkat s nemocí – bojovat o základní věci jako chodit do školy, do práce, mít děti – zatímco většinu obyvatel ani nenapadne, jak jsou samozřejmé věci pro někoho snem. Jednou jsem četla článek o tom, že západní společnost neuvažuje nad smrtí – je to pro nás tabu, neradi trávíme čas ve své hlavě, nepříjemným tématům a pocitům se vyhýbáme, co nejvíce to jde. Možná proto mě dokument tak zasáhl – donutil mě vylézt ze své ulity pouze příjemných vjemů, které si každý den pomocí médií dopřávám.

*Nesmrtelnost*. Sci-fi nebo dosažitelná realita? Tento dokument je můj favorit. Líbil se mi svou propracovaností, tím, kolik různých pohledů na nesmrtelnost nabízel. Pohled biologa, který chce pokořit biologické stárnutí byl zajímavý – jen mi při té představě blikalo hlavou, že už i tak je naše planeta přetížená – to, že budeme žít o 150 let déle asi neznamena, že bude lidstvo rodit méně dětí. A taky mi to přišlo nepřírozené – já vím, že to slovo skoro nic neznamena – ale jestli je něco přirozené, tak je to podle mě smrt. To je přece jediná spravedlnost. Jít proti ní, uměle prodlužovat život – kdyby to bylo „jen“ do těch 150 tak asi v pořádku, ale dál? To by se podle mě nevyplatilo. Názor IT vizionáře mě trošku naštvál – ale za to pravděpodobně může vedlejší obor, který studuji. Když jsem slyšela jeho popis, jak by se mohl obsah mozku stáhnout do počítače, tak mě jako první napadlo: „Jaký počítač, však se v tom horku roztaví!“ Environmentální studia moc pozitivní vyhlídky na budoucnost neevokují. Jestli bychom byli přeneseni do počítače byli bychom stále lidé? Myslím si, že jedna ze základních věcí, která dělá lidi lidmi jsou emoce. Emoce jsou biochemická reakce těla – občas ani nedávají smysl, cítíme se podrážděni nebo smutní, aniž bychom věděli proč –souvisí s nastavením našeho těla – jsme unavení, je nám nějakým způsobem zle... Jak by se daly naprogramovat emoce? Podle mě by tvor, který by byl v počítači byl už něco jiného. Jak tvrdil pan IT vizionář, dokázali by i vnímat svět mimo naše 3D vnímání světa – prý by byli schopni pochopit všechny záhady vesmíru. Zajímalo by mě, jestli by to naše 3D mozky pochopily. Nejsympatičtější mi byly názory paní filozofky. V kontextu nesmrtelnosti se dá smrt vnímat jako uvolnění – konec nekonečného trápení. Tak to chápe mnoho náboženství a já osobně jsem nad tím nikdy takto neuvažovala. Když se nad tím ale zamyslím – žít tisíc let bych nechtěla. Myslím si, že to, jakým způsobem je to nastavené teď – vědomí, že život není až tak dlouhý a že bychom si ho měli za tu dobu co nejvíce užít a dát mu nějaký smysl, je správné. Kdyby se vědcům podařilo najít způsobem zmírnit příznaky stáří byl by to bonus. *Nesmrtelnost* v jakémkoliv formě bych si nepřála.

Láska za časů korony ukázala všechny typy vztahů – objevovaly se tam příběhy lidí po rozchodu, čerstvě zamilovaných, lidí, kteří si hledají vztah v online prostředí, vztahy na dálku, rodinu s dítětem... Moc se mi líbilo, že když byly různé typy vztahů v jednom dokumentu, mohl posluchač získat perspektivu. Zjistil, že není sám, komu pandemie koronaviru způsobila problémy v milostném životě. Představa, že se se mnou rozejde člověk po dvanácti letech vztahu, a ještě v době, kdy řádí pandemie, je nepředstavitelná. Vztít to jako motivaci pro to udělat dokument, je obdivuhodné.

Na závěr musím zmínit dokument *Moje terapie*. Doteď jsem znala nemoc hraniční porucha osobnosti jen jako název, nic konkrétního jsem si pod tím nepředstavila. Je hrozné, čím vším si lidé trpící touto nemocí musí projít. A co všechno musí vydržet i jejich terapeuti. Toto byl další z dokumentů, který mi ukázal, jaké zatracené štěstí mám.